

Pavol Hudák: Broskyňový súmrak

Volám sa Hudák

Volám sa Hudák...
Niektorý z mojich predkov
položil rozcítené husle
na spráchnivený stôl.
Uzučkým oknom krčmy
pozrel von,
na Slanské vrchy.
Svitalo...

7. november 1959

Rodák z Vyšného Žipova (okres Vranov
nad Topľou)

1975 – 1979

Študoval na Gymnázium vo Vranove nad
Topľou

1979 – 1983

Absolvoval štúdium na Pedagogickej
fakulte Univerzity P. J. Šafárika

v Prešove

1983 – 1992

Učiteľ na Základnej škole v Poprade

1992 – 1995

Redaktor miestnych novín v Poprade

Od roku 1995

Redaktor denníka Nový čas

V súčasnosti je redaktorom týždenníka

Farmár

Knihy

1. [Broskyňový súmrak](#)
Levoča : Modrý Peter, 1992. - 52 s.
2. [Silvester 1999](#)
Spišská Nová Ves : Littera Press, 1994.
- 81 s.
3. [Stretnutie voľných pádov](#) / Tibor Kočík,
Pavol Hudák
Košice : Slovo a. s., 1998. - 59 s.
4. [Zatmenie slnka](#)
Spišská Nová Ves : Littera Press, 1998.
- 47 s.
5. [Povraz v dome obesenca a iné básne](#)
Levoča : MTM, 2003. - 205 s.

Človek bez kože básnik Pavol Hudák

Vydala: Podtatranská knižnica v Poprade,
2009

Zodpovedná: Mgr. Anna Balejová, riaditeľka

Zostavila: Iveta Michalčíková

Náklad: 30 výtlačkov

Tlač: Podtatranská knižnica v Poprade

Človek bez kože
básnik

Pavol Hudák

Podtatranská knižnica v Poprade
2009

„Prvé inšpirácie boli také ako dnes. Otázka kto som a čo tu robím, pocit jemného smútku a istého odcudzenia. Je to prelet, nával, ktorý sa ťažko opisuje. Väčšine ľudí tento svet sedí. Ak je tu tá fľaša, ak je tu stolička, je to stolička. Ja sa však stále pýtam, aký je ten svet, v ktorom som, čo znamená všetko okolo mňa? Aká je to hra, aké divadlo, príznak, či pekný, alebo nie. Podobné pocity som zažíval už od detstva. Do tohto sveta som vhuľpol, ako malý chlapec som stál v sade alebo pri ceste, sledoval som odchádzajúce nákladiaky a sníval som, že aj ja raz odídem. Fascinoval ma zvuk vlakov a odchádzajúcich kolies. Odtiaľ pochádza ten pocit odcudzenia a jemného smútku, ktorý ma zachvacoval už od malička. Prišli prvé básničky, keď som sa to všetko pokúšal vyjadriť. A tak som sa prepracoval od školáckych pokusov až po súčasnosť.“

SMIKOVÁ, Katarína, 1981-

Keď báseň píše básnika : rozhovor s Paľom Hudákom, básnikom a publicistom.../za rozhovor ďakuje Katka Smiková

In: Dotyky, Roč. XIV, č.2 (2002), s.2

„Detstvo je koreňom každého z nás. Moje detstvo bolo krásne aj kruté. Dalo mi vnímavosť, schopnosť cítiť a precitovať. Nebolo to detstvo sivých panelákov a anonymných sídlisk. Hoci aj takéto detstvo si ustelie aj na kameni. Moje detstvo malo najmä farby a vôňu. Zima má vôňu čistého snehu, ale aj slamy v stodole. A kdesi clivo a podvečerne rozpráva hus. Jar bola biela. Orgován má vôňu večnosti, rozkvitnuté jablone, hrušky a slivky sú svedkami. Na súdnom procese, kde sa pojednáva o tom, či existuje Boh, Tvorca, Projektant. Tie stromy hovoria – áno. Pozrite sa na nás, pritiahnite k sebe čo len jednu halúzku, pozrite sa do jej kvetov. A všetko pochopíte. Moja mama mi dala lásku, no dedinská ulica vedela byť krutá aj zlá. Všetko bolo akési bližšie. Práca aj zábava, život aj smrť. Dedina to všetko pozná, rozochvie dušu na celý život.“

Radovan Brenkus

Pýtam sa svojej básne a ona mi odpovie : rozhovor s Paľom Hudákom/za rozhovor poďakoval Radovan Brenkus

In: Dotyky, Roč. XVIII, č.1 (2006), s.3

„Táto „práca“ je nosením kože na trh. Ak budete stále opakovať klišé a nedostanete do toho niečo zo seba – niekto to nazýva duševný striptíz – nemôžete zaujať, nemôžete byť pravdivý. Ľudí zaujíma práve to, čo každý pozná. Je to hrana, povraz, po ktorom chodíme. Musíte vyjadriť svoje vnútro, bez toho to nejde. V časoch keď som chodil so svojou budúcou manželkou, napísal som báseň o rozchode a potom, keď vyšla, mi budúca svokra zatelefonovala celá prekvapená. Zaujímala sa o to, čo sa to s nami deje, prečo sa rozchádzame. Takéto stotožňovanie ľudí vidím aj na mnohých iných miestach. Takže čo s tým? Pravdepodobne bude mylné totálne stotožňovanie autora s jeho dielom. Umenie je fikcia, dôležitá je hra farieb, opalizácia. Je to cesta kdesi napoly. Básnik sa musí obnažiť, roztrhnúť si hrudník, ako to robili starí Inkovia. Na druhej strane čitateľa musia vedieť, že aj to roztrhnutie hrudníka je istým symbolom.“

KLIMAN, Peter

Život je veľká recepcia : hovoríme s básnikom Pavlom Hudákom/zhovára sa| Peter Kliman

In: Literárny týždenník, Roč. XIII, č. 3 (2000), s. 4

„Väčšinou básní som napísal, dá sa povedať, za pochodu. Vo vlakoch, autobusoch, reštauráciách, krčmách, vinárňach a kaviarňach, čo je pre mňa naozaj podnetné prostredie. Kedysi som tieto papieriky hádzal do veľkého silónového vrečka, nedávno som si už na to zaobstaral fascikel... Dokážem však tvoriť aj doma v obývačke. Mimoriadne inšpiratívne sú pre mňa prechodné obdobia ako jar a jeseň. Tá je veľmi silná. Obdobia, keď to človeka rozhojdá, rozhegá. Keď mu tvrdá čizma stúpi na krk a drví ho, vydá zo seba veci, o ktorých ani netušil. Báseň súvisí s vnútornou bolesťou, tlakom, utrpením a ten, kto pozná moje veci, vie, že to nie je poézia jasanania ani bezbrehej radosti. Veľmi často sa mi stáva, že báseň napíše mňa. Vtedy myšlienky prilietajú cez okno ako nočné motýle a ja sa tomu nemôžem brániť.“

SMIKOVÁ, Katarína, 1981-

Keď báseň píše básnika : rozhovor s Paľom Hudákom, básnikom a publicistom.../za rozhovor ďakuje Katka Smiková

In: Dotyky, roč. 14, č.2 (2002), s.2

„Ako vnímam negatívne javy súčasnosti?“

Slovensko aj svet sú v hlbkej kríze. Otázkou je, kedy ľudská civilizácia v kríze nebola. Tuším sa horko-ťažko pozliepalo pätnásť rokov, keď na svete nebol žiadny vojnový konflikt. Ale vráťme sa k Slovensku. Revolúcia ma potešila, dala mi nové šance a obzory. No nemôžem sa ubrániť úzasu, keď sledujem tie orgie egoizmu, hrabivosti, cynizmu a ľahostajnosti, ktoré tu vypukli azda pár dní po Novembri. Vytáča ma do nepričetnosti Slovensko, ktoré vykazuje všetky znaky raného kapitalizmu, no možno aj feudalizmu a otrokárskej spoločnosti. Na neďalekej ulici vidím budovu akejsi poisťovne. Je honosná, jej výstavba stála stovky miliónov korún. Neďaleko nej stojí materská škôlka. Taká ošarpaná, s opadanou omietkou, že neveriacky len každý deň krútim hlavou. Denne vidím rodiny, ktoré žijú z ruky do úst. Vidím, ako bieda tieto rodiny rozleptáva. Z talentovaných detí vyrastajú outsideri. Večer zapnem televízor a tu sa veselo smotánkuje a inak veselí. Najväčší zlodeji a zločinci sú často nazývaní celebritami, ľudským monštrám s miliardovými účtami sa venujú noviny, časopisy, televízia. A smotánky bežia a bežia. Ráno sú z nich len tony výkalov, na Zamagurí v tej chvíli ženička s dvoma deťmi nedokáže zaplatiť plyn. Ale taký je celý dnešný svet.“

Radovan Brenkus

Pýtam sa svojej básne a ona mi odpovie : rozhovor s Paľom Hudákom/za rozhovor poďakoval Radovan Brenkus

In: Dotyky, Roč. XVIII, č.1 (2006), s.3-4

„Neidealizujem si prácu novinára, ale dala mi veľa. Precestoval som celé Slovensko, poznám zapadnuté dedinky, viem, čím žijú ľudia. Jeden deň ráno sedíš v luxusnom hoteli s nejakým ministrom a o pár hodín si už na lazoch s ľuďmi, ktorí nemajú čo do úst. Spoznal som doslova drobnokresbu krajiny a ľudí. Možno ma novinárčina naučila zbytočne nemašličkovať, nekvietkovať slová, naučila ma striedmosťou v prejave, nepisať vzletne, naučila ma, že poézia nie je slovičkárerie.“

Mira Kováčiková

Básnik je človek bez kože

In: Popradčan, roč. I, č. 12 (2006), s. 6